

Arrest

nr. 270 962 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2021 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 10 juni 2021 een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus met de Spaanse nationaliteit. Op 18 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden in een en dezelfde akte, de zogenaamde bijlage 20, aan verzoekster ter kennis gebracht. Deze akte is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2021 werd ingediend door:

Naam: [E.M.]
Voornaam: [H.]
Nationaliteit: Marokko
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.06.2021 voor de zesde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde haar zus [E.M.E.M.N.] van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (TK8576835) op naam van betrokkene, afgeleverd op 28.12.2018 te Antwerpen
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.10.2017, 03.11.2017, 27.11.2017, 24.01.2018, 21.02.2018, 15.03.2018, 11.05.2018, 14.06.2018 en 20.06.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 04.05.2019 en 30.03.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 25.10.2019 en 21.09.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- bewijzen geldstortingen en betalingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en aan derden (ten gunste van betrokkene en haar zoon) dd. 16.07.2020, 20.08.2020, 04.09.2020, 17.09.2020, 21.09.2020, 05.11.2020, 07.12.2020, 16.02.2021, 05.03.2021, 08.03.2021, 18.03.2021, 08.04.2021 en 14.04.2021: echter, deze stortingen en betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode november 2020 - februari 2021

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon 04.10.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 04.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze

onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er - mede gelet op haar gezinssamenstelling - niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om bijkomend betrokkene en haar minderjarige zoon ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.05.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook samen met haar zoon een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Het feit dat betrokkene's minderjarige zoon [M.A.A.] geboren op 18.03.2007 in België naar school gaat (2e secundair beroepsonderwijs) staat een terugkeer van betrokkene en haar zoon niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e a v. Moldavië, par. 140). Betrokkene's kind heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125 845 van 20 juni 2014) alsook daar zijn hobby (voetbal) uit te oefenen. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstoring effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfsituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer een ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten

vergezellen door haar jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.06.2021, op 14.07.2021 en nogmaals op 15.09.2021 en bracht geen elementen aan die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aantonen. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat zij of haar zoon aan een ziekte lijden die hen belemmert terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene sprak enkel voor wat haar betreft van een onregelmatige hartslag waarvoor zij medicatie waarvan zij de naam niet kent, zou nemen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde verder nog 4 volwassen zonen, alsook 4 broers te hebben in Marokko en brengt geen elementen aan die een dermate afhankelijkheid aantonen tussen haar en haar in België wonende zussen, dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 04.05.2019, werd geweigerd op 25.10.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De twee volgende aanvragen, ingediend op 05.11.2019 en 30.03.2020, werden in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Een vierde aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse zus, ingediend op 16.04.2020, werd op 21.09.2020 geweigerd. Betrokkenes vijfde aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse zus dd. 20.10.2020, werd op 08.04.2021 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene alweer geen bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.06.2020 een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij enkel documenten voorlegde die betrekking hebben op de situatie na aankomst in België. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Het in deze akte opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing.

Verzoekster geeft uitdrukkelijk aan geen beroep in te stellen ten aanzien van de in de voormelde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Dat de motivering van de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied te verlaten:

Wettelijke basis:

-art. 7 1 2° van de wet van 15.12.1980”

Vervolgens wordt gemotiveerd of zij geen reden kan doen gelden waarom ze hier moet blijven.

Verzoekster stelt evenwel vast dat gedaagde op geen enkel moment motiveert waarom dit wetsartikel van toepassing zou zijn. Er wordt met andere woorden niet gemotiveerd of verzoekster nu al dan niet in bezit is van een verblijfsvergunning of een andere verblijfstitel.

Art. 7 1 2° stelt immer het volgende:

-2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Dat verzoekster dit aspect niet terugvindt in de motivering van de bestreden beslissing.

Dat derhalve niet anders kan besloten worden dan dat art. 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd doch ook de materiële motiveringsplicht.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;.”

Verzoekster betoogt dat er in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen motivering is opgenomen waarom voormelde wetsbepaling toepassing vindt en, *“met andere woorden”*, niet wordt gemotiveerd of zij nu al dan niet in het bezit is van een verblijfsvergunning of een andere verblijfstitel. Zij geeft aan dat op basis van de voorziene motivering niet blijkt of er sprake van is dat zij langer in het Rijk verblijft dan toegestaan (of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet heeft overschreden).

Dit betoog van verzoekster lijkt eerder verband te houden met de formele motiveringsplicht, maar hiervan voert zij de schending niet aan. Bovendien gaat verzoekster met haar betoog voorbij aan de motivering inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die haar samen met het bestreden bevel onder de vorm van een bijlage 20 werd betekend, waarin wordt opmerkt dat zij reeds voor de zesde maal een aanvraag heeft ingediend voor gezinshereniging met haar Spaanse zus, dat ook deze zesde aanvraag moet worden geweigerd en dat bijgevolg *“[h]et Al van betrokkene dient te worden ingetrokken”*. Het is aldus duidelijk dat het bestreden bevel werd afgegeven, nu andermaal diende te worden vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met haar Spaanse zus. Verzoeksters betoog als zou zij absoluut een motivering in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nodig hebben om te kunnen nagaan of zij momenteel *“al dan niet”* in het bezit is van enige verblijfstitel, is weinig ernstig te noemen. Zij werd duidelijk geïnformeerd over het gegeven dat ook haar zesde aanvraag tot gezinshereniging werd

afgewezen en kan daarenboven worden geacht zelf kennis te hebben van haar verblijfssituatie en van de vraag of zij al dan niet in het bezit is van een verblijfstitel. In de verdere motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijst verweerder bovendien meermaals op het precaire verblijf van verzoekster en zet hij nog uiteen: *“Dit impliceert dat wanneer een ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.”* Aldus heeft verweerder duidelijk aangegeven dat volgens hem verzoekster niet in het bezit is van een verblijfsvergunning. Uit het geheel van de motivering van het bestreden bevel, alsook uit de hieraan voorafgaand genomen weigeringsbeslissing die in dezelfde bijlage 20 is verrat, blijkt heel duidelijk dat verzoekster niet langer een legaal verblijf kent in België. Zij betwist dit ook niet.

Rekening houdend met de vaststelling dat haar aanvraag tot gezinshereniging andermaal diende te worden geweigerd en haar attest van immatriculatie diende te worden ingetrokken, en zij zelf ook nergens voorhoudt dat zij op een andere basis nog verblijfsgerechtigd zou zijn, weerlegt verzoekster het motief niet dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarin haar in beginsel bevel dient te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont verder niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op een meer voordelige bepaling verrat in een internationaal verdrag.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS